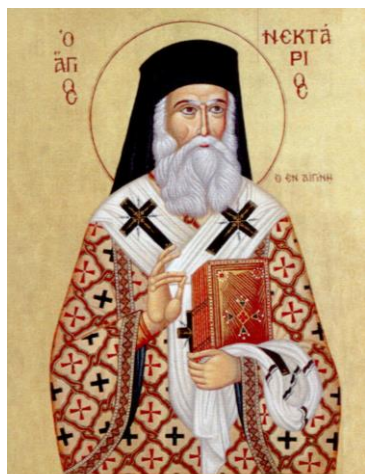

DESPRE PĂCAT

Sfântul Ierarh Nectarie,
Icoană

Păcatul și moartea sunt urmări înfricoșătoare ale fărădelegii și neascultării și consecința robirii libertății morale a omului.

Cel dintâi om, lăsându-se înșelat, mai întâi a lepădat sfătuiră glasului lăuntric, al râvnei pentru păzirea poruncii dumnezeiești, mai întâi și-a robit libertatea morală sugestiilor diavolului, socotindu-le pe acestea mai mari decât propria lui vrednicie și tindere spre bine; a supus, ca unul care avea voie liberă, pe cele mai bune sfătuitoare celui rău, ca unul mai înalt și mai înțelept și, ascultând ca un rob de cel chipurile mai înalt, a încălcat dumnezeiasca poruncă spre a cărei păzire tindea și o căuta.

Dacă Adam, ca ființă liberă și independentă, nu și-ar fi supus diavolului libertatea morală, niciodată nu ar fi încălcat porunca dumnezeiască. Așadar păcatul și moartea sunt consecințe ale robirii morale a omului.

Robirea morală este, așadar, cel mai mare rău, ca una care a adus păcatul și moartea, adică denaturarea chipului dumnezeiesc și stricarea sufletului și a trupului.

Păcatul este un mare rău pentru că slăbănogeste sufletul, seamănă semințele bolii, îl dizolvă și îl distruge și la urmă îi gătește moartea. Așa cum bolile distrug trupurile și le omoară, la fel și păcatul face sufletului.

Sufletul slab, îngreuiat de patimă, se clatină pururi și nu poate privi către cer niciodată și este cu totul neputincios să își ațintească ochii spre lumina adevărului.

Dar și Domnul Hristos îi privește pe păcătoși ca pe niște bolnavi, fiindcă și zice: *”Nu cei sănătoși au nevoie de doctor, ci cei bolnavi.”*

Boala sufletului este mult mai grea decât cea a trupului și mai primejdioasă, fiindcă în timp ce una duce la moartea trupului muritor, cealaltă duce la moartea trupului veșnic, plata păcatului este moartea, și mai mare decât propria moarte, fiindcă duce la despărțirea de Dumnezeu. Căci moartea sufletească este despărțirea de Dumnezeu.

Păcatul depărtează pe îngerul păzitor al sufletului și predă sufletul și trupul în stăpânirea diavolului. Păcatul alungă orice sfială și îi face fără rușine pe cei ce păcătuiesc prin întunecarea minții lor.

Despre nerușinarea păcatului, dumnezeiescul Ioan Gură de Aur spune: *”Păcatul până se săvârșește are oarecare rușine. Dar după ce s-a săvârșit cu fapta, atunci îi face cu totul fără de rușine, pe cei care îl lucrează”.*

Ațintirea privirilor lui Adam spre pomul interzis este semnul atașamentului lui față de materie. Atunci este cineva ținut spre materie, când ochii îi sunt distrași de la Dumnezeu. Căutarea la frumusețea roadelor pomului oprit era semnul cugetelor pământești. Încă de la privirea înspre pom, căderea lui Adam era un fapt deja împlinit. Diavolul la îmboldit pe omul care stătea deja sub umbra pomului tânjind înspre roadele lui. Dacă omul nu și-ar fi ațintit privirea spre pom, nu ar fi fost biruit de diavol. Ațintirea privirii a atras după sine căderea, astfel încât nu vreo neputință a lui morală sau vreo imperfecțiune a atras după sine căderea și înșelarea, ci nepăsarea față de înalta lui datorie, față de datoria de a-L sluji pe Dumnezeu și numai spre El să-și ațintească privirea. Pentru această pricină și Domnul Hristos îndeamnă de multe ori pe ucenicii Lui să privegheze și să se roage neîncetat, ca să nu cadă în ispită.

(Sfântul Nectarie de Eghina,
Despre îngrijirea sufletului)